

GORIŠKA KNJIZNICA

1 = št. 1/2 - 4; kapl.

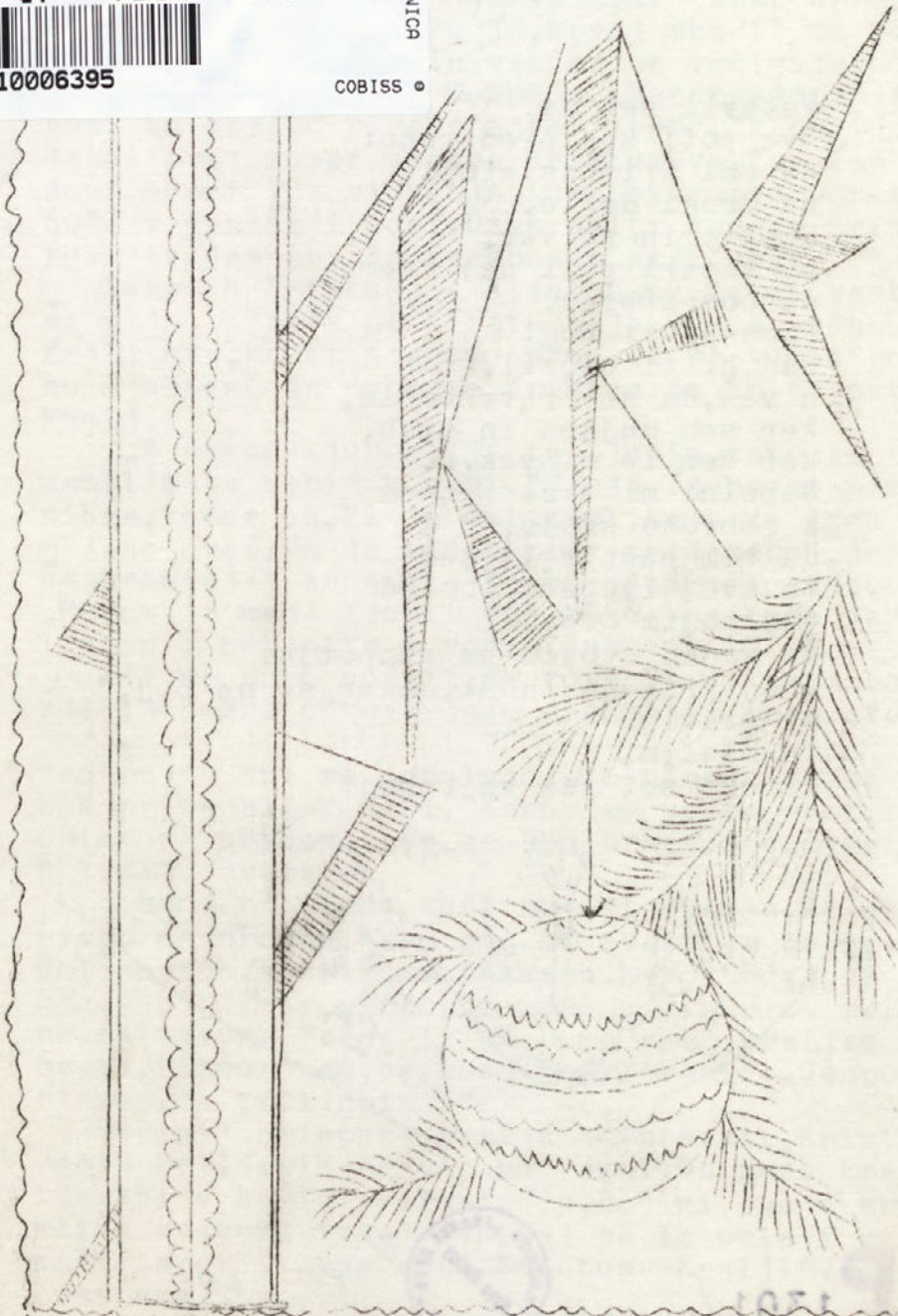
AVA 1970 leto 3 št 1-2

Per 1301/1970/71

10006395

COBISS •

1301

Na razpotju

Ustavil sem se.
Dve poti sta pred mano:
na eni Kristus stoji,
na drugi dekle.
Stojim in ne vem,
po kateri poti naj grem,
da bom srecen.
Pomaga mi Bog!
Rad bi ti sluzil,
a ves, da se zrtve bojim,
ker sem majhen in slab,
ker sem le clovek...
Napolni mi srce
z dobroto svojo,
da bom pastir ljudem
in svoj ljubeci pogled
daj mojim ocem.
Se vedno stojim na razpotju.
„Moj križ je lahak, nikar se ne boj,“
mi pravis.
In mislim,
da bom sel res za teboj!

-ZV-

P 1301 / 3. 1970/71

P 6.395

KRISTUS KRALJ

„Torej kralj si?“ je vprašal Pilat Kristusa v sodni hiši. „Tako je, kralj sem!“ mu je odgovoril Zveličar. In vendar se vzdigujejo kralji zemlje zoper Gospoda. „Raztrgajmo njih vezi in vrzimo s sebe njih jarem!“ kliče hudobni svet zoper učence Kristusove. Ta glas doni skozi vsa stoletja in prav močno odmeva tudi v današnji dobi. Odstraniti hočejo Kristusa iz javnega in zasebnega življenja.

Nazaj h Kristusu! Kljub temu, da človeštvo se vedno odvrta od Kristusa, je On se vedno Kralj src, kajti njegovo srce je se vedno polno ljubezni in dobrote. Kristus je in bo ostal kralj.

„Z večno ljubeznijo te ljubim, zato te iz usmiljenja vabim k sebi.“ Večje ljubezni nima nihče, kakor on, ki je dal življenje za izgubljene ovce. Ko je videl kriz pred seboj, je se onominjal apostole in po njih cel svet. „Kakor je mene ljubil Oče, tako vas tudi jaz ljubim; ostanite v moji ljubezni!“

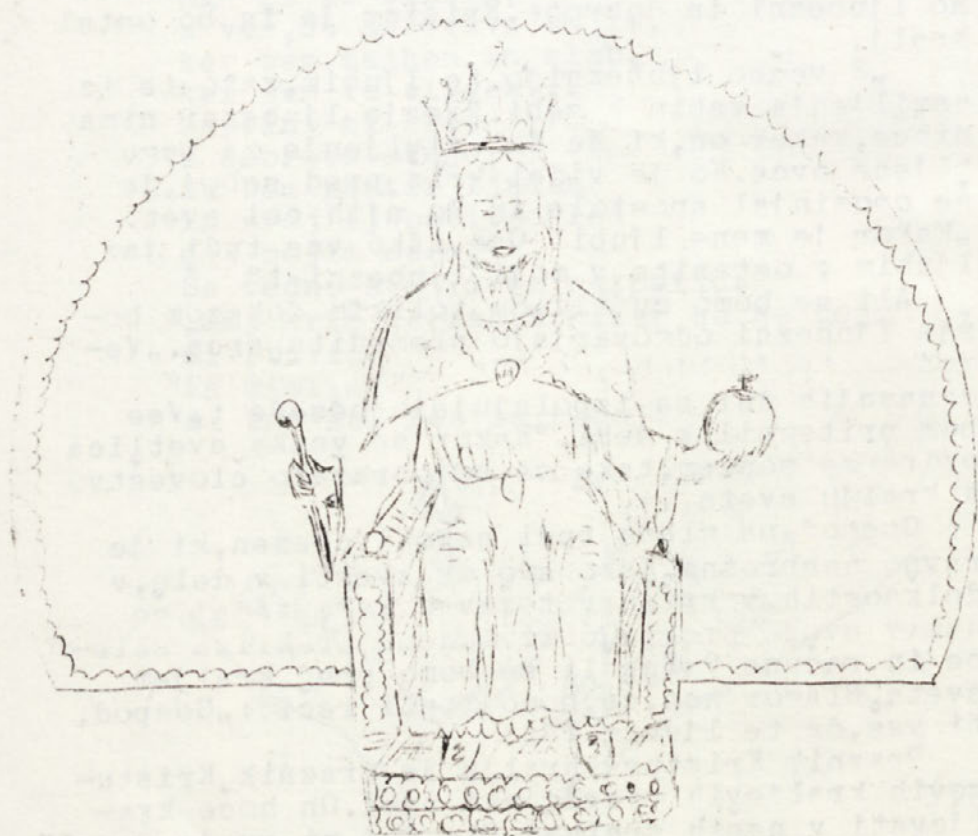
Ali se bomo čudili, da tolikim dokazom božje ljubezni odgovarjajo plemenita srca. „Verujajo tvoji ljubezni.“ Če prvih tisočletij, pa do današnjih dni se izpolnjujejo besede: „Vse bom pritegnil k sebi.“ Kakor se vsaka cvetlica ozira za soncem, tako se bo obračalo človeštvo h kralju sveta.

Gospod pa gleda tudi našo ljubezen, ki je ravno nasprotna. Kako smo mu zvesti v delu, v dolžnostih, v krizu, v težavah, kako tedaj, če nam v svoji prevladujoči manjmi prekrizni sklenje in račune? Znašli se bomo pred kraljem sveta. Blagor nam, če bomo mogli reči: „Gospod, ti ves, da te ljubim!“

Praznik Kristusovega Kralja je praznik Kristusovih kraljevih pravic nad nami. On hoče kraljevati v naših srcih: „Sin, daj mi svoje srce!“ kliče svakemu izmed nas. Naj se le oglasi v naših srcih: „Vse zate Kristus - Kralj!“ Vse, prav vse.

Misli, besede, dela in želje. Darujmo mu res vse, pa naj bo lahko ali težko, saj tudi za male stvari neskončno poplacuje. Poslušajmo njegove besede : „če hoče kdo hoditi za menoj, naj se odnove samemu sebi, vzame svoj križ na rame in hodi za menoj.“

Kako naj obnavljamo svet, kako naj govorimo bližnjemu o Kristusu, če sami nismo prezeti s Kristusovim duhom, če drugi ne vidijo v nas Kristusa in njegove nadnaravne ljubezni? Doleg nas je že Gospod ljubil. Vrnimo mu ljubezen z dejanji. Naj postane On Kralj naših src !

Kristus Kralj

Sredi temnih noči,
sredi jasnih dni,
krona tvojih milosti
v prsih mi gori.

Žarna sveča,
moj srčni hram zlateca,
Kristus Kralj ; si ti !

V kotiček vsak prodre,
odpre skrivnosti vse
kraljeve krone tvoje žar.

O, le
O, le, prepajaj moj vladar,
z lucijo jasno tihe želje
vlečaj mišlji - neboglene moje
ljubezen sibko,
vlečaj moje ubogo srce !

Sredi temnih noči,
sredi jasnih dni
krona tvoje milosti
v prsih mi gori.

Moje velike srce,
moj črni hram zlateca,
Kristus Kralj, si ti !

Vam, ki ste prvič
stopili v naše vrste...

Pozdravljeni, novi semeniščniki, ki ste pred kratkim prvič prestopili prag naše hiše! Postali ste člani naše velike družine, naši bratje.

Prisli ste, da med nami spoznate Božji klic, ki je zdaj v vas mogoče se slab. Prisli ste, da izpopolnite svoje znanje in svoje duhovno zivljenje. Vsak na svoj način ste zaslišali Kristusovo vabilo: „Če hočeš, hodi za menoj!“ Pogumno ste se odzvali temu klicu. Zdaj ste semeniščniki, naši vrstniki.

Spoznali ste že, da je semenišče hiša molitve in dela. Duhovnik danasnjega časa mora biti izobrazen, da se lahko na enakovredni osnovi pogovarja s profesorjem, zdravnikom, pravnikom.

Obenem pa mora biti preprost in pristopen, da ga razumeta kmet in delavec. Biti mora tudi človek molitve. To je njegova prva lastnost, ki jo označuje že sama beseda-duhovnik.

Zapustili ste dom in svoje. Kljub temu ne smete misliti, da ste osamljeni.

V predstojnikih oglejte svoje očete, v gosolcih pa brate. Tudi Kristus sam je med vami, saj je rekel: „Kjer sta dva ali trije zorani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi.“

Štiri leta, ki jih boste preživeli v Vipavi bodo hitro minila. Naj ne bodo za vas izgubljeni čas! Samo z vašim sodelovanjem nam bo dal On, ki vas je poklical v semenišče, trdno spoznanje, kje vas najbolj rabi. Potem boste odsli nekateri v bogoslovje, drugi pa v svet. Naj vam vsem zapusti semenišče, ne le lepe spomine, ampak tudi koristne smernice za zivljenje.

Na razpotju

Gospod me kliče :Hodi za menoj !
Jaz sem Resnica, Pot, Življenje,
Odrešenik, Dobrotnik, Stvarnik tvoj !

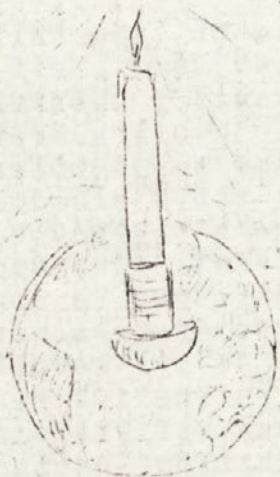
Nikar ne hodi (vpije duši svet ;
tam kjer se svetovi in trpijo,
noklic, ki v ostro trnje je otet !

Pred tabernakljem luč gori,
tam Jezus dušo razsvetljuje,
ki se za svoj poklic bori.

Kaj naj storim ? Povej Gospod ;
premlad, po slej, sem za trpljenje.
Razjasni mojo temno pot.

„če hočeš pridi do neba,
okleni se z radostjo križa,
z njih boš prišel do pokla “

Da, za teboi moj Bog in moj Gospod,
boš hodil v radost in življenje,
cetudi me oblival bi krvavi pot.

Sudar Anton

Minilo je že poldrugo leto, odkar sem ga spoznal. To je bilo v bolnici, kjer sva se nepričakovano našla skupaj.

Bilo je zgodaj spomladi, ko je prevladovalo se deževno in nagleno vreme. Dasi smo bili na suhem v bolniški sobi, smo bolniki občutili mahašto spomladensko vreme. Saj, ko je sijalo sonce, nas je malo poživilo, imeli smo vsaj nekaj razleđa skozi okno, pa čeprav le na čolo skalovje Gore, poraslo s se ne zelenim ig colim grmicevjem. Kadar pa je nekaj dni deževalo in je megla zastirala se tisto bore malo razleđa v naravo, smo se tudi mi obnasali kot vreme - bolj kislo. Enoličnost bolniškega dnevnega reda je v takih dneh pretiral kaksen sprejem novega bolnika. Ko smo izvedeli za nov sprejem, navadno od kaksne bolnicarke ali celo od kaksnega bolnika, ki je ob pohajkovanju po hodniku sam to opazil, smo takoj zaceli spraševati kaksen je novodoselec, ali je star ali mlad, ce je moski, ali bo prisel v naso sobo itd. Skratka, se predno smo ga videli, nam je bil ze precej znan.

Takrat smo bili v sobi samo trije, v glavnem ze stari bolniki, saj smo imeli za seboj vsak kaksen mesec bivanja v bolnici: Srečko, Roman in jaz. Prvi je bil v kratkem ze drugic v bolnici, ker se mu je bolezen ponovila, Roman bi mogel iti kmalu domov, jaz pa sem se zaradi dolgega bivanja v bolnici kar udomacil v njej. Zadnje case smo lezali vsi trije skupaj v isti sobi in smo se precej navadili drug na drugega. Ker smo bili istih let, le Roman je bil nekoliko mlajsi, smo se prav dobro razumeli. Dasi smo morali lezati, nam je cas kar hitro potekal, ker smo se znali na razlicne nacine zabavati, kolikor je bilo dovoljeno v mejah

bolnišničkca reda. Ko je prišel v tistih dneh, ko smo bili v bolnici, v bolnico kak nov bolnik, smo bili vedno v straži, da ga ne bi dali v našo sobo, kjer so stali bili se dve postelji prazni. Nekajkrat se namode posrečilo, da so bolnika dali v drugo sobo. Ko pa so bile vse sobe polne smo vedeli, da bo prvi bolnik, ki bo prišel, prišel v našo sobo. In to se je tudi zgodilo, kar smo se bali, da dobimo za sotrpina kakoga nudo bolnega starca, ki bi skalil naše doseadanje veselo razpoloženje. In ravno to se je zgodilo. Povrhu je bilo takrat se amerikavo deževno vreme in se je tudi v našo sobo zlasti popoldne vrnilo ozračje dolčasa.

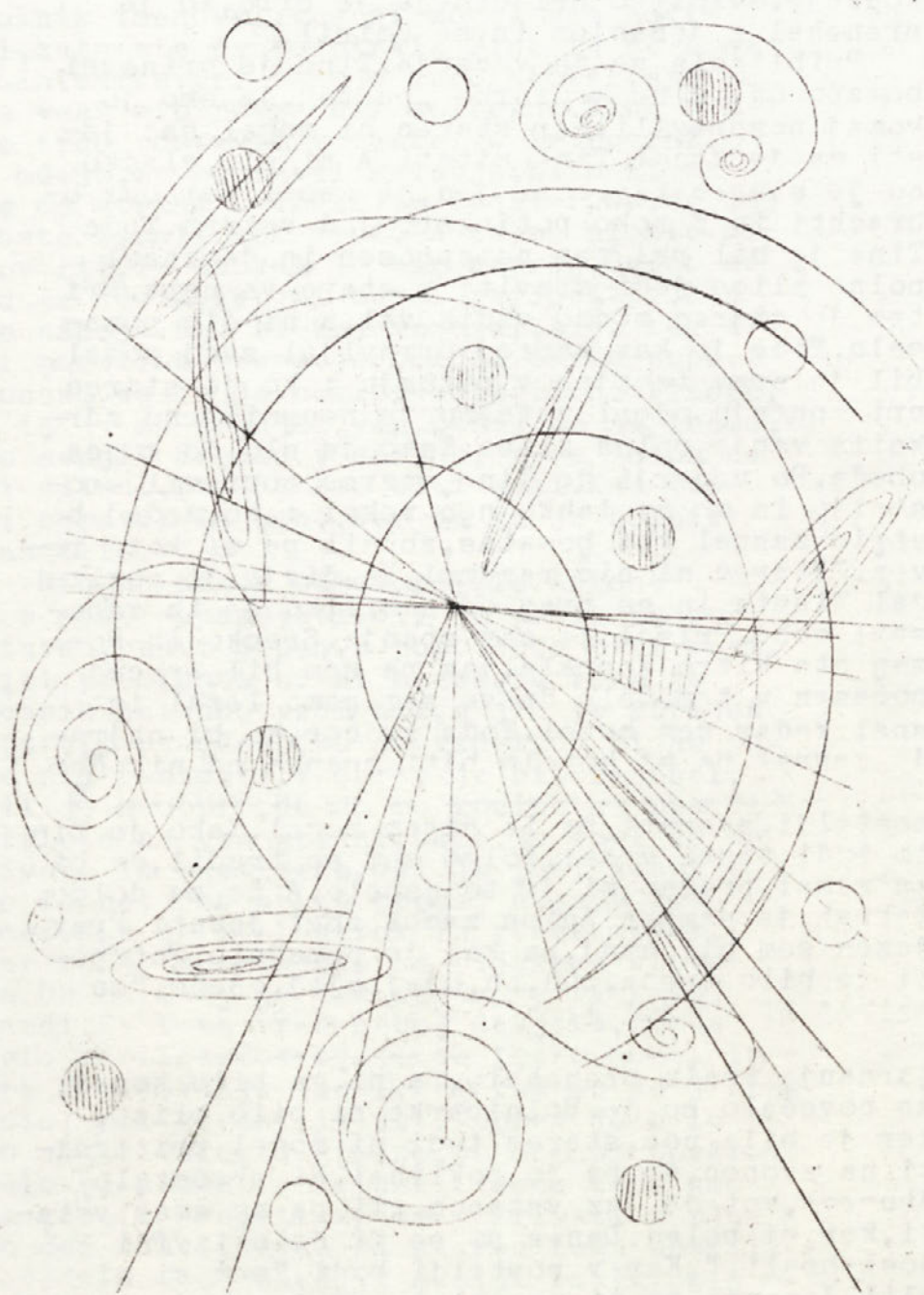
V sobi je bilo nekoliko mračno, ker so okna gledala na sever in je se tisto malo svetlobe ne sonca, ker to je prav poredkoma posijalo v našo sobo, zastrla gosta megla, skozi katero je naravno deževalo. Mimo in brez se sed smo gledali skozi okno, da si ni bilo kaj zanimivega videti. Nenačoma je vstopil v sobo bolnik. To je bil nekakšen fant, ki je ravno kar pripeljal vesilni avto. „Kakšen je?“ je hitro uslo Srečku iz ust. Mislil je za, da bo kakšen fant, morda se iz ajerove vasi, a je bil kmalu razocaran. Bolnik je bil star in precej bolan. Roman kar ni mogel več prenašati radovednosti. Brž ko je Tine zapustil sobo, se je splazil iz postelje, si oblekel haljo in si izmislil, da pojde na stranišče, samo da se bo mogel mimogrede prepričati o starcu. Naša soba je bila namreč blizu ambulante, kjer so tudi sprejemali bolnike. Čez čas se je Roman nezadovoljen vrnil: „Oh, kakšen je! Še hoditi ne more. Pa grd, da se ga kar ustrešiš“, je dodrnil, medtem, ko se je opravljal v posteljo. „Ali si ga videl? sem vprašal Romana. „Da, slučajno so bila vrata v ambulanto, samo priprta in sem ga videl, ko so ga oblečili v bolniško obleko.“ Kaj v-c mi niti ni bilo treba izpraševati o novincu, ker so se

kmalu odprla vrata v našo sobo in so ga s težavo prinesli noter. Anton, tako se je bolnik imenoval, res ni mogel sam hoditi, zato sta ga podpirala Tine in se e na bolnicarka. Pri tem je hudo stokal, saj mu je vsak gib povzročil bolečine. Tine ga je trdo postavil v posteljo in pogrnil z odejo, mu popravil zglavje, nato si ga pa od strani ogledal in dejal: „No, se daj boste lezali kot prof.“ A ta mu ni nič odgovoril, le stokal je kar naprej. Čudno se mu je zdelo, ker ni mogel razločiti, kje se nahaja. Rad bi kaj vprašal, a se tega ni mogel. Le srepo je buljil okrog sebe. Končno se mu je pogled ustavil na Tinetu, a ta je že odhajal ven. „Zdaj ga pa imamo, je sepnil Srčko v strahu, da ga Anton ne bi slišal, brz ko smo bili sami. Kaj več ni spravil iz sebe, ker se mu je bolnik zasmilil.

Nič mu nisem odgovoril, le Antona sem začel opazovati. Bil je velik in postaven, pravi Krpan, a popolnoma brez moči. Ni ti premikniti se ni mogel, le roke je včasih nalahno vzdignil, a jih je utrujen spustil na odejo, ko je videl, da si ne more nič pomagati. V obraz je bil zabuhel, bil je neobrit, da so mu kocine na bradi strlele na vse strani. Lase je imel zečsivele in razmršene. Oči je imel izbuljene in navadno uprte precej časa v isto smer. Nos je imel širok in rdece moder, kar me je spominjalo na pijanega cloveka. Ob poslednjem takem obrazu se ti takoj zazdi, da imaš pred seboj divjaka, morda celo morilca. Povrh je se težko sodel in pri vzdihovanju jecal. Pri tem mu je jezic molel pri strani iz ust. Čeprav je bilo to videti skoraj grozno, je obenem povzročalo še drugoben ucinek: Vsemu temu smo se začeli smejati in se pokrivati z rjuho cez glavo, da ne bi stavec tega opazil. Sveda smo se na novo okolje kmalu privadili in Anton nam je začel vzbujati

sočutje. Nekoliko prijetneje je bilo, ko je prenehal z jecanjem in se umiril.

Približala se je večerja. Tine je prinesel bogato obložene kroznike „paste“, da smo jo komaj pospravili. Ker starec ni mogel sam jesti ga je začel Tine pitati. A ni slo gladko, no je starec zavređal jed, je začel kar oči obracati in z roko potiskati jed v stran. Toda Tine je bil pri tem neizprosni in je začel polne žlice jedi, staviti v starceva usta. Pri tem je starec močno vzdihoval, a ni nič pomagalo. Tine je kar naprej opravljal svoj posel, bil je prav izurjen v pitanju : ko je starec pri sonanju odprl usta, mu je neusmiljeno zdrknila vanje polna žlica. Tako je slo do konca obeđe. Po večerji je Tine starcu popravil posteljo in mu za lahko noč rekel : „No, sedaj bo stric zaspal kot bogataš, zbudil pa se kot revež.“ Starec ni nič razumel, le divje je pogledal Tinega in se prav oddahnil, ko je ta zapustil sobo. Prišel je čas spanja. Srečko in Roman sta hitro zaspala, jaz pa sem bil precej počasen v tem. Cele dneve sem šamo lezal in spal kadar sem hotel. Toda zvečer, ko bi najraje zaspal, pa ni hotelo biti spanca od nikoder. Čet ure sem zavređal oči in se premetaval v postelji, zaspati pa le nisem mogel. Tako je bilo tudi tisti večer. Dolgo sem se trudil, če bi zadremal, predno mi je to uspelo. A ne za dolgo, Takrat je namrec Anton začel spet jecati. Prav jezzen sem bil nanj, pa kaj je pomagalo. Potrpeti je bilo treba. „Oh, oh, ojej, ojej, ojejs,“ so priklofali tondri in bolesta vzdihla je starec. „Oh, oh, ojej, ojej, ojejs,“ sem se mislil, pa sem, da bi tãnanje kmalu prenehalo, a ni ga bilo konec, se povečalo se je. Bolnicarke ni bilo blizu, ker je bila noč, starec tudi ni mogel pritisniti na zvonec, da bi jo poklical. Ni preostalo drugega, kot da jaz vstanem. „Ti pa ne smeš vstati, ker si bolan. Danes so se ti celo izvidi poslebsali.“ „Kar v postelji bodi,“ sem si mislil. Jecanje pa ni prenehalo. Pred seboj sem

višel Kristusa, ki je ječal v mojem bližnjem in se to : Kar boste sterili ... Se do konca nisem razmislil, teh besed. Hitro sem planil s postelje in prižgal luc. „Kaj pa je?“, sem vprašal starca. Ta pa ni nič odgovoril, le ječati je nehal in me gledal s prav blagohotnimi in hvaloznimi očmi. In oči, ki so se mi prej zdele, da gleda iz njih hudodelce, so se mi zdele polne dobrote. Gotovo so starcu prihajali v spomin kaki težki in burni dogodki iz življenja, zato je ječal. Mislec, da bo vse v redu, sem ugasnil, luc in poln nejevolje, pol vesel legel v posteljo. Toda sedaj je bil pred mano spet tisti čas, ki se mi je zdel neskončen, čas, ki sem ga potreboval, da sem zopet zatisnil oči. Toda starac Anton je bil neusmiljen : ponoci me je še enkrat zbudil s svojim divjim stokanjem. Snet je bilo treba vstati. To sem ker

„Peta, peta !“, je vzdihnil. Ker ni mogel drugega več reči, sem si moral ostalo misliti sam. „Kaj ...“
drobce steklovine.

Naslednjega dne so bolničarke le s težavo izvedele od starca najpötrebnejše življenjske podatke. Po policu naj bi bil sodar, doma nekje pri Boycu. To se mi je zdelo zelo sumljivo in ni mi slo v glavo, kaj naj bi sodar delal v krajih, kjer ni vina. Naj bo kakor že, starac je tako rekal. V življenju je moral precej izkusiti (na levi roki so mu manjkali vsi prsti), bil je celo v Ameriki in se nato zopet vrnil domov. V zakonu je bil strog do otrok in do žene, zato ga ti niso marali in se v času njegove bolezni niso brigali zanj, saj ga niti obiskali niso, ko je bil že na tem, da umrje !? Izpraševanjem je poizkusila tudi zdravnica. Sprasevala ga je, ali kaj in pije. „Kot Turek“, je bil odgovor. Kaj več pa ni spravila iz njega, ker je začel takoj zdihovati po ženi in domu. „Kdaj bom sel domov ? Peljite me domov,“ je govoril. „Ali bi radi šli domov?“ ga je vprašala zdravnica. Starac jo je ostro po-

13

ledal : „Pa ti nisi rada pri možu?“ „Mene je treba vikati, čeprav sem mlajša od vas“ mu je odgovorila zdravnica. „Kaj, tebe?“ „Nikoli!“ je izustil starec in jo skoro predril z očmi. Zdravnica je videla, da ne bo nič opravila, in je odšla iz sobe. Da, tako se je zgodilo. Bolniki, ki smo bili temu priča, pa smo komaj zadrževali smeh in se skrivali pod odeje, da nas ne bi gosna doktorica opazila. Anton je kmalu umrl, od vseh zapusčen. Srečka in mene so namreč premestili v drugo sobo, Roman pa je odšel domov. Pred smrtjo ni imel sreče, da bi se enkrat videl svoje domače. Niti ni bilo poskrbljeno, da bi bil spravljn z Bogom. Ko je prišel ponj mrtvaški avto, je prišel zraven tuđi eden njegovih sinov in nič mu ni bilo žal, da je izubil očeta.

- P a v e l -

Odpri to je nocoj nebo

Odpri to je nocoj nebo,
na zemlji angeli pojo.
Zveličar je med nami,
Ubog leži na slami.

Ker nas Zveličar ljubil je
nocoj se uelovecil je,
na svet med nas sirote
delit prišel dobröte.

Prižemo v srcih lučke si,
slavimo Dete z angeli,
pred jslice hitimo
s pastirji ga molimo.

- L A R K -

Era sekunda večer Spomina

Bilo je lepša zimskega popoldneva, ko je sijalo sonce in rastlinje je počivalo okoli nas. Stopal sem po poti s skupino prijateljev, ki smo šli na spreho v naravo. Vse je mirno spalo, le mi smo se zabavali z domislicami. Človek je v naravi izjema. Vesel je tudi takrat, ko je okrog njega vse pusto, mrtvo in je buden, ko vse počiva in spi. Pozivlja ga pravo, svobodno in popolnejšo življenje; veselo ali žalostno, kakor On hoče. On je tisti, ki ji daje vrednost in lepoto, ki je sicer že v njej. Kdo bi se veselil pomladi, kdo bi trgjal dišee cvetove, kdo ne bi z veseljem zbal sladko grozdje, ako ne bi bilo cloveka? Narava, ali si srečna? Morda. Polna si skrivnosti; čudes, živ-

Snotora sem utrcal golo, suho vejico in si jo očledal. „Iz tebe bo se cvetelo,“ sem si rekel. Da, čudno je to, a vendar resnično, čeprav ni videti življenja v njej. Tako sem premisljeval med potjo.

Prispeli smo do obrežja zmrznjene reke. Nato smo šli vzdolž struge in prisli do slapa, ki se je prikazal pred nami v vsem svojem zimskem okrasju. Šel sem na rob slapa in opazoval prekrasne ledene sveče in zavese, ki so se lisketale v mavričnih barvah. Občudoval sem prolene ledene roze, ki jim ne more clovek nicesar dodati, temvec semnogo od njih nauciti. Hotel sem splezati dol po ledenih stopnicah in priti ob robu slapa do dna. Oprijemal sem se mrzle trave in vej, ki so mi jih ponujala bliznja drevesa in golo crmicevje. Nekateri tovarisi so me sledali, drugi so se igrali in razbijali led.

Bil sem že na polovici slapa in sem upal, da bo slo srečno do dna. Nenadoma mi zastane dih. Spodrsnilo mi je. Nad seboj zaslišim krik. Po vsem telesu me je spreletela zona.

Zatemnilo se mi je pred očmi. Začutil sem praznoto pod seboj. Padal sem v zraku navzdol v brezmejno brezno. Tesnoba me je navdajala. Zakrical sem in otožno vzdihnil.

Potekla je sekunda in tedaj zadenem z noge ob kamen. Roke še krčevito oprimejo veje, kakor utopljenec resilne bilke. S tesnobnim občutkom sem obvisel na veji, pod menoj pa je bilo brezno. Kriki so onemeli. Začutil sem, da se živim.

Prijatelj mi je podal roko in me potegnil k sebi, katerega sem se oklenil, kakor resitelja. „Darko, kaj si storil? Čemu si sel dol, saj si vedel, da so tla zmrznjena in da se ti lahko zdrsne?“ so me sprasevali. Tudi sam sem se vprašal, a odgovora nisem vedel.

Povzdignil sem oči proti nebu in na tihem dejal: „Gospod, čutim praznoto, strah pred smrtjo. Saj te je obupno, Tebe ne spoznam. Glej, padam v večnost, izgubljam se v nič. Gorje meni, če se tebe izgubim, vse moje življenje, moj up v večnosti. Mar bom izginil v vsemirju, ali bom nič? Saj to ni mogoče, čemu si nas potlej ustvaril? Gospod, reši me večne porube, tvoji sem na veke!“

-Amadeus-

MOLČEČA SRCA

Srca molčijo
in k nebu kipijo kot žejne trave.
Pa ni več žejnih trav,
ni več višav
belina izpila je zadnji krik,
zvezde še utapljajo
in prgisce je polno zvezd-
polno miru...
Odrešenik pa vendar
ne ziblje se v snu.

16
- A n e c -

Mirjam

Večkrat sem se že med prijatelji pohvalil, da mi je naše mesto poznano do zadnjega kotička. Prisegel bi, da vem, kako je tlakovana sleherna uličica. Sedaj pa raje previdno molčim. Spoznal sem, da sem se vedno tujec v našem mestu.

Ko me zaboli glava in se pričnem presedati na stolu, zaklenem stanovanje, in se odpravim na sprehod - ne glede na vreme in na čas. Navadno zavijem skozi predmestje v polja in se kletim po razvoženih kolovozih, dokler mi ne začne kleceti kolena. Spomladi pa sem nekera dre krenil ob reki.

Pod širokim nasipom, ki ga ob spomladanskih in jesenskih vodah izpodjedajo umazani valovi narasle reke, stoje na drugi strani barake sezonskih delavcev. Nisem rad zahajal v tisto smer. Malo mi je bil neprijeten vonj gnolih dešak in ketrnanaste pločevine na strmih strehah. Še bolj so me vznemirjali začudeni pogledi umazanih otrok, kuštravih glav, ki so se rado vedno stazala skozi okna in se pasle na mojem novem plašču.

Ob zadnjih hišah, ki so tonile v blatu, sem se ustavil in gledal črnega pujsa, ki je grizel koruzni storž, pred kokošnjakom rjavi petelin, vodniak, okna. Ob podprti lesi je sedelo na tonolovi kladi dekletce. Glava je počivala v dlaneh, preveliki skornji so do kolen zakrivali plave zabe. Obstal sem. In sva se gledala. Mogoče zelo dolgo. Ne vem, kajti zmedel sem se. Saj sem navajen gledati nasmejane otroške oči na reklamah za zvečilni gumi, na ulicah in v parku. Gledale sva se, in občutek sem imel, da me niso gledale otroške oči, ampak oči žene, ki jo je končalo življenje. Neročno sem se prestopil in poskusal nekaj spregovoriti. Pa mi ni prišlo nič pametnega na um. Odrasli hočejo pridobiti

otrokovo zaupanje z neumnimi vprašanji : „Kako ti je ime, katerega imaš rajsi, očeta ali mamo itd.“ Poskusil sem tudi jaz. „Mirjam“ je obotavljaje izdela svoje ime in odločno vrgla na sibka ramena plave, dolge lasce. Opočumil sem se, hotel sem biti duhovit : „Kje pa imaš punčko?“ „Ni imam punčke“, je dejala Mirjam in se napotila proti hiši. Zavihal sem si ovratnik in se povzpel na nasip. Čuden je ta otrok. Kak poled in da nima punčke? Spodaj je smela reka in krivila sive vrbove veje...

Potem sem še še večkrat spomnil na dečlico v plavih zabah in večkrat sem se zasedel na nasip. Dvorisce ob zadnji baraki pa je bilo vedno prazno. Kmalu sem pozabil na tisti spomladanski sprehod. Človek ima drugih skrbi dovolj in ni, da bi se obremenjeval s takimi malenkostmi.

Jesen je razgalila črno kostanjeva dobla. V moji sobi je dišalo po črni kavi. A niti črna kava, niti tableta me ni razvedrila. To jesensko vreme. Vtaknil sem ključ v zep in jo ucvrtil k ribniku onkraj mesta. Tam se iz smeti a dviga bel dim in precej dolgo ne moreš izkasljati iz pljuca značilnega vonja sezganih cunj in kosti. Le redki sprehajalci zaidejo v tisto smer. Stopal sem med resjem in kupi smeti. Ko sem bil se majhen, smo večkrat brskali po teh kupih in iskali med papirjem in konzervami bogastvo. Mi mastni le zaradi pustolovscin, miški mozje pa so najdene stvari odvezali na ročnih vozčkih. Lepo je bilo takrat. Ni me bolela glava, potepal pa sem se vseeno.

Ozrl sem se proti mestu. Stanovanjski bloki, toverniski dimniki. Lepo je naše mesto in srečni so, ki vanjem živijo.

Tam od gozdov je zavel lahen veter in me ovil s smradom. Hotel sem se vriniti, kajti sonce se je ze vtopilo v megleno obzorje in krvavi zarek se je odbival na steklenih hišnih površinah, je ugasnil.

Za kupi smeti sem slisal glasove.

Nekdo je vpil. Pretrgane besede podobne pasjemu lajezu so visele v belem dimu in se izgubliale v selestu rogoza. Nato otrocji jok. Šel sem za glasom, nisem bil sam. Zopet se je začel jok. Stopil sem hitreje.

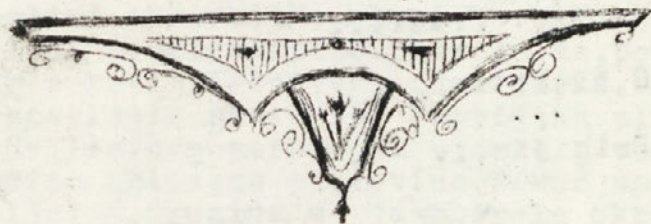
Za armado papir-natih zabojev in razbitih steklenic, sem zagledal moza, ki je rjovel na dekletce v plavih zabah. Mirjam? Spomnil sem se na predmestje, nasip, barake. Stari se je ozrl name. Pijane oči so se zmedle. Kot v opravičilo je pokazal na dekličo, ki je se vedno hlipala: „Pustis smrkljo, da čuva stvari, ki sem jih težko izvlekel iz sare, ona pa gre na potep. Sosed pa hop, v ihti odnese kar sem s težavo izbral. Taka je ta!“

Gledal sem starega, ki se je pijano odgugal, gledal Mirjam, ki si je zakrila obraz z oguljeno preveliko vetrovko. Prišel sem jo za roko: „Ne jokaj!“ In spet so se ustavile na meni tiste resne oči, oči zene, ki jo je izmučilo življenje. Mirjam se je iztrgala in stekla za očtom, ki je že brskal pod kupi odpadkov.

Zavil sem se v plašč in hitel domov. Pred menoj je bilo mesto, hiše, tovarne. Niso se mi zdele več tako bele in srečne. Ko sem srečal na ulici prvega človeka, sem videl, da je zaskrbljen.

Še vedno grem raj na sprehod. Le k reki na smetišče ne grem več. Neročno bi mi bilo s svojim novim plaščem med temnimi barakami in ne vem, če bi se vzdržal tisti pogled. Na ulici pa se stisnem v plašč, kajti spoznal sem, da ni samo en resen obraz, samo ena Mirjam, menda tudi drugi tako delajo ... !

- a m i -

V r n i t e v

Cerkev je temna.

Še večna luč gori

kot svetel rubin

pred tabernakijem,

kjer bivaš Ti.

Vse je še kot nekdanj,

pred davnimi leti ...

O, kje vse sem taval medtem !

pred Teboj, moj Bog.

Tvoj sin izgubljeni Te prosi :

Oprosti...

Tvoja podoba

na tabernakeljskih vratih

se je zganila...

In zdi se mi,

da me z dvignjeno roko

vabiš : Pridi...

O, hvala !

Prihajam...

Beli Kamni

Pozno popoldne smo se ustavili na rečko, po raslem grču in poiskali prostor za prenočišče. Sotor je bil hitro postavljen. Saj se nikomur ni ljubilo, da bi se kaj več ukvarjal z urejanjem taborišča. Vreme je bilo lepo in nazadnje je vse eno, ali ticiš nos pod smrdljivo sotorsko krilo ali pa ga hladi jesenska rosa. Slednja je se boljše!

Potem smo se razkropili med robidovje in pra prot. Prava umetnost je najti v tem pustem krajem svetu dobra drva. Spotikal sem se prek bring jih stebel in si krcil raz skozi veliko praproto. Če bi bil tedaj kresni večer, bi bi bil gotovo u jel v svoje zepo veliko srečo. Pozneje sem namreč privlekel iz zepov pest praprotnega semena-sive ca, starca. Mogoče bi celo razumel jok netopirja v drenu, ali pa stok preplasenega zajca, ki sem se spodil izpod posusenega bina.

V dolini je bilo nekaj večjih dreves. Ko sem se jim močno približal, sem opazil med njimi ne kakne bajte. Saj res, na zemljevidu je crni kvadratek. Da se nismo prej spomnili! Lahko bi tu pre nocili. Hiša je bila zapuscena. Kamnite ploščice, ki so se odlomile od strehe, so bile zgrnjene pod kapom v majhen nasip. Leseni zleb se je pove sil. Nekaj let je hiša že pogresala gospodarjevo roko. - O tem je govorilo s koprivami poraslo dvorišče, gnile vratnice, razbita okna.

Kot da stopam v svetišče, se mi je zdelo, ko sem odrinil izbrane in razsusene duri. Obsiren prostor je bil postlan s sopi preperete slame. V kotu je stala visoka posteljna stranica z okroglimi okraski. Na steni je bil rjav zebelj, na tleh drobci razbite petrolejke, potem gnil okvir s kosi plesnivega papirja, ki bi lahko predstavljali sliko sv. Florijana ali pa kolar. Na lesenem stropu so visele z rumeno crvojedino obložene pajčevine. Nekoc so bili tukaj ljudje, družina se je zbirala okrog mize.

V malih vrtačah je zraslo nekaj vreč krompirja, ki so ga s soljo in kozjim mlekom jedli zjutraj, opoldne in zvečer. Pozimi je bujra stresala kolibo in otroci, ki so na peči zvečili bučna semena so v strahu poslušali njeno otožno pesem, ki jo je znala razložiti le brezzoba babica.

Desetletja so se mucili med kamenjem, kamenjem in praprotjo, pozabili morda na prednike, ki so pribežali v te kraje pred Turki. Otroci so željno poslušali govornice o svetu, ki je dalec, daleč in menda silno lep. In nedolžna zelja videti in doživeti o cemer so sanjala mlada srca - to je bilo skoraj nedosegljivo. Za hiso so vstajali beli kamni. Tam spijo dedje. Z njihovim znojem je sprana zemlja - nestetih vrtačah, tod okrog.

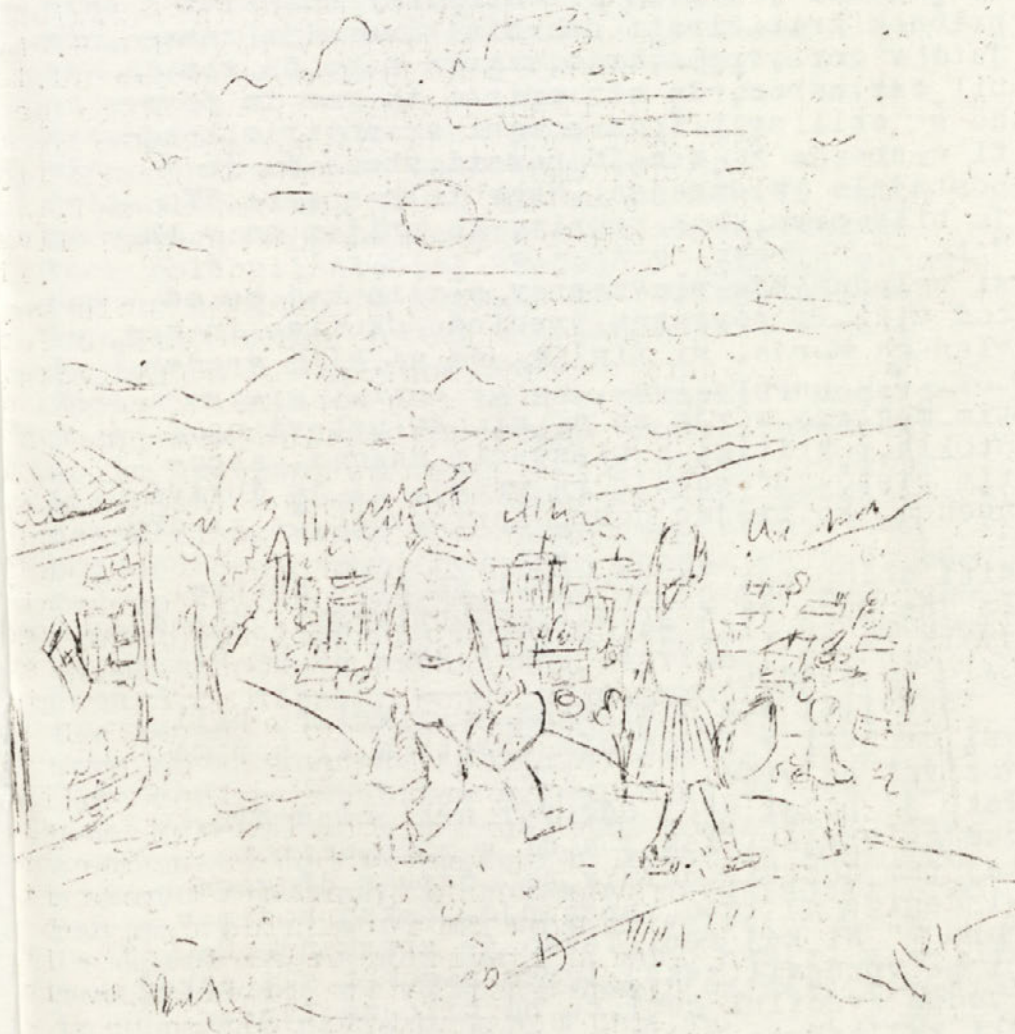
Potem je postajala družina vse bolj nemirna. Mladi so odsli v svet, ker so slišali, da je drugod kruh bolj bel. Eden za drugim so odhajali, kot jih je mati položila v hrastovo zibel. In nazadnje sta ostala le še stara dva. In ko sta tudi onadva legla h kamnitim ploščam za hiso, so otroci zaprli vezna vrata in za vedno odsli.

Sončni zarki so me oplazili po obrazu. Stopila sem k oknu. Večer je majari dolgo pajčevino, ki me je pobožala po licu, kot sipine lovke. Res, zadaj za hiso so bili pod hrastom beli kamni - stirje, eden za drugim kot okameneli plesalci iz mrtvaskega plesa. Nekoc bodo ti kamni padli, prekrilo jih bo hrastovo listje. Tudi zidovje se bo sesulo: obraslo ga bo robidovje. Se koprije. Bodo na tleh koprive, ki se ga je napila z znojem. Ostal bo le pust kraš. A ne bo se sesula le ta bajta, ne, na tisoce jih bo. Ljubosumno bodo zakrile svojo preteklost. da, da ni danes kresni večer. Veliko bi mi lahko povedale zivali...

V našem mestu pa rastejo nove stolpnice, v polja izginjajo ravne ulice. Ko se drenjam po pločniku, ko hitim mimo tovarn, mimo

građbišča, jih gledam -otroke, ki so pozimi po-
slusali stokanje burje in zvecili bucna seme-
na, za kosilo pa jedli krompir s kozjim mlekom.
In vem, da je veliko krivice in samoljubja v
besedah in mislih tistih, ki se zgrazajo nad
izsiljevanjem in stocejo, tjer hlinijo ljubezen
do „rodne grude“, ob prepuščenih domovih, ki jih
obiščejo ob koncu tedna z avtomobilom. Kaj se
hoče, nismo vsi jedli krompirja s kozjim mlekom!

- a m i -

Planine - kaj je to?

V poletnem popoldnevu se vzpenjam po ozki stezi. Sonce zga kot za stavo in nič kaj prijetno ni nositi težak nahrbtnik, ki te vleče nazaj. Obraz imam rdeč kot kuhan rak in se borim, da pridem na vrh. „Naj me vrag vzame, če me bodo se kdaj vidle planine“, pravim pri sebi. Kar naenkrat pričnem kritizirati nahrbtnik, veselje zahajati v gore, vreme, hrib, samega sebe, da sem bil tak norec, da sem prišel tu gor in povrh še celi svet. Toda počasi se pomirim, kajti sonce je že začelo pešati, steza pa je postajala zlonejša. „Nahrbtnik s sebe.“ To je bilo prvo, kar storim, ko priđem na vrh. Nato si ogledam kje pravzaprav sem in kaj se od tod vidi. Po površnem pregledu okolice in meglene morja, si mislim, da ni bilo vredno toliko napora. Toda, ko se enkrat preletim meglene morje in se mi oko ustavi na otokih, pokritih z bleščecim snegom, začutim tisto zadescenje in srečo, ki jo doživi učenec, ko prejme dobro spricevalo. Če za drugi diti dolgo pot in prestati se take napore. Iz dna duše mi neprisiljeno privre: „Gospod, hvala ti za to doživetje in daj, da ne bi bilo to zadnje.“

Dnevi, ki sem jih potem preživel, so bili vsi prezeti v radostnim občutku, ki sem ga doživel na vrhu. Tako je podal svoj odgovor neki mladenič, ko sem ga vprašal zakaj hodi v gore, oziroma kaj tam doživi. Zanimiv je odgovor drugega mladeniča na isto vprašanje. „Zakaj hodim v gore?“ Ni kaj reči. Tezko je vprašanje. Če bi me vprašali, zakaj igram nogomet ali zakaj zvečim zvečilni gumi, to bi bilo že lažje. Ali kaj takega? Ali te ni sram, da postav-

-ljšaš taka vorašanja, da me spravljaš v zadre-
co. Ne, na to ne bi vedel odgovora." Ko sem ga
nadalje vprašal, kaj se mu zdi v planinah naj-
lepše, je dejal: „Ves kaj? Preprosto in jedrnatò:
NIČ. V planine hodim, da se posteno najem, napi-
jem po možnosti kislega mleka in potem jo mah-
nem nazaj v dolino. Drugo me ne briga. Glavno
je, da je moj zelodec sit. He, he. Ali je mar to
napičeno? Zakaj me pa tako debelo gledaš?“

„Nič, nič“, sem mu dejal. Mnogo ljudi hodi v pla-
nine kot moj prijatelj, ne iz ljubezni do pla-
nin, ampak le zaradi zelodca. Po poti se jim od-
pre apetit, ki se v mestu pogrešajo. Ko pridejo
na vrh pa se vržejo v travo in prično krepko
zajemati iz zajetnega nahrbtnika, da le tav-
vično huiša. Ko se „napokajo“, pa hajd nazaj v
dolino. Nekateri so se slabši od teh. Ti sploh
ne vzamejo s seboj nahrbtnika, ampak namesto
tega polno lisnico, se usedejo v avto in se po-
tem pripeljejo do koče. Tu se posteno najedo
in „hajd brate“ nazaj v dolino. Hvala Bogu,
da je takih Slovencev malo.

Večina planincev ima le nek smisel, da doseže-
jo na svojih izletih dvojno obogatitev: dušev-
no in telesno. S hojo po kozjih stezicah, izpo-
stavljeni zročemu soncu, obremenjeni s težkim
nahrbtnikom svoje telo „vzrajamo“. Postajamo
bolj odporni proti boleznim obenem pa tudi po-
vecamo telesno vzdržljivost - kondicijo. V ne-
urodnih okoliščinah hoje, kot so težje nahrbtni-
ka, vročina, mraz, vzpenjanje, se kleše tudi nas
znaj, da tlačimo samoljubje, neportpežljivost,
ter vecamo vztrajnost duha. Dusa mladenica -
mora ob nočleđu na dolino, na vasi, ki se z vi-
sine zde kot skatlice vzigalic, na visoke vr-
hove iskrecé se v zahajajočem večernem soncu,
zakoprneti na stvarniku teh lepot in spoznati
njegovò velicino in clovekovò neznatnost. V gor-
rah se da najlepše primerjati velicino Boca
in clovekovò neznatnost. Kje bomo našli, mla-
deničj, orodje za vajo v telesni vzdržljivosti
in duševnem premagovanju? Mar pri icri nogo-

-meta, odbojke. Da, toda tam le delno. V planinah pa popolno. Mnogi cutijo odpor do planin, ceprav se niso se nikoli vzpeli nanje. Povzpni se ! Zelja biti sam v kraljestvu tisine, gledati svet s pticje perspektive, srecanje z Bogom Stvarnikom, te bosta napravila nemirnega, dokler se vnovic ne boš povzpel nanje. Prisel bos do spoznanja, da dozivetja placajo stotero vse prebrite nore. Koncujem z vodnikom, ki pravi : „Na Vrsac mi stopi, neznan svet se teb' odpre, glej, med sivo pleso v sredi zarad' zlatnih zelj cvete ! Pod velikim tukaj Bogom breztelesen bit, zelim, cist'ga hlipa sred med krogom menim, da ze v neb' zivim.

- Navdušeni planinski norec -

Spomini na Franceta Bevka

Smrt Franceta Bevka (17. septembra 1970) je globoko prizadela srca primorskih Slovencev, ceprav je pisatelj prav isti dan dopolnil že 80. leto. Na njegov pogreb so prihiteli v Novo Gorico tisoči njegovih prijateljev, posebno mladih dijakov in studentov. Prav je bilo, da so bili tam tudi vipavski semeniscniki.

Pisatelja sem prvič videl jeseni 1. 1931.

Goriški bogoslovci smo šli na sprehod po Gorici, pa mi ga je na Travniku nekdo pokazal: „Vidiš, tamle gre Bevk.“ Spoštljivo sem ga posledal in si za vedno zapomnil njegov prijazen obraz in dostojanstveno postavo.

Tedaj je bil Bevk že priznan mladinski pisatelj, urednik slovenskih katoliških listov in revij, ter se živahno udeleževal v narodnostno političnem delu. Še bolj se je uveljavil z vrsto pripovednih del, s katerimi je posegel globoko v slovensko meščansko in kmečko problematiko. Podal je pretresljivo podobo svojih ozkih rojakov iz cerkljanskih hribov, kako poteka njihovo življenje v večnem boju za zemljo in zaslužek; kako okusajo lepoto in bolečino ljubezni, kako trpijo pod težo svojih zablod, ker pač ne morejo mimo etičnih pregrad, zapisanih v svoji vesti. Znan je bil po zgodovinski trilogiji Znamenja na nebu, kjer je svoj protest proti italijanski zasebi naše Primorske in proti narodnostnemu zatiranju skril simbolčne zgodovinke podobe.

Leta so minevala, trpljenje Slovencev na Primorskem je raslo in se blizalo svojemu vrhuncu. Tedaj nas je 1. 1938. presenetil Pavle Sedmak (France Bevk) z romanom Kaplan Martin Čedermac. Pisatelj je dosegel svoj umetniški vrh. Čedermac je postal nepogresljiv del slovenske klasične književnosti; postavimo ga lahko ob bok Presernovemu Ortomiru, Cankarjevemu Hlapcu Jerneju in Precljevemu Plebanusu Joannusu. V Čedermacu je Bevk odkril nove globine in duhovne vrednote

slovenskega človeka. Postavil je spomenik slovenskim duhovnikom na Primorskem, ki so v vseh viharjih ostali zvesti oznanjevanju Kristusovega nauka in obrambi materine besede. Čedermac je postal simbol upornega slovenskega ljudstva na Primorskem, ki je trmasto vztrajalo pod tužjevo peto in verovalo v zmago svoje pravice. Je pa tudi simbol upornosti, ki je ostal s svojim ljudstvom v najhujših preizkusnjah in moral zato romati iz taborišča v internacijo in obratno.

In prav v tem položaju sem ga drugič srečal. Bilo je v jeseni 1940. Po vojni napovedi je italijanska oblast odstranila nekaj slovenskih duhovnikov od meje v internacijo. Tako sem se znašel sredi petsto političnih internirancev predvsem izobrancev vseh narodnosti v koncentracijskem taborišču v Colfiorito di Foligno (Perugia), pusti gorski vasici 867 m visoko. Stanovale smo v sedmih velikih lesenih barakah, kje so prej služile za hlevs vojaskim konjem, volaki sami so spali pod sotori. Med desetimi Slovenci sem ugotovil kar osem pevcev, brez sem organiziral pevski zbor, prav dober oktet. Vaje smo imeli brez not vsako ponedeljno zjutraj pri razni baraki, prišli napačilo tečajev se ni bilo. Zvečer smo zabavali celotno taborišče s slovensko narodno in umetno pesmijo; najbolj so navduševale Žabe in U boj. Bevk je prišel prav v našo barako v začetku oktobra. S svojo prijaznostjo je vse navdušil in visoko dvignil moralo Slovencev. Žal sem se moral jaz prav tedaj posloviti, ker sem bil preostavljen nizozemski taborišči Cantalupo nel Sannio (Campobasso). Bevk mi je pozneje pravil, da so oblasti zaradi hudega mraza razpusstile taborišče v Colfiorito in tudi njera prestavile na jug.

Ob razpadu Italije (8. sept. 1943) se je Bevk vrnil domov in takoj odsel v partizane. Postal je predsednik PNOO (pokrajinskega narodno osvobodilnega odbora) za Pri-

-morsko, tainik je bil Boris Kraigher. Prvega maja 1945 so jugoslovanske čete IV. armade syobodile Trst in se isti dan je na Trgu Unita govoril Bevk navdušenim množicam. Dobro sem si zapomnil njegove besede : „Tukaj smo sedaj Jugoslovani in tukaj ostanemo.“ Žal je bilo v Bevku veliko manj politika kot umetnika.

Vnovič sem se srečal z Bevkom neko nedeljo leta 1955 v zupniji Št. Peter na Krasu (sedaj Pivka), kjer je napovedal literarni večer. V cerkvi sem med oznanili ljudem pojasnil, kdo da bo govoril in priporočil obisk. Res so ljudje napolnili veliko dvorano. Ko sem se zvečer srečal s pisateljem, se mi je vesel zahvalil.

Zadnje našino srečanje se je neprijetno končalo. Vsa leta v Vipavi sem delal načrt, kako bi pripravil Bevka do tega, da bi prišel v naše semenišče. Parkrat sem mu ustno omenil, brž je obljubil, pa tudi pozabil. Zadnje zimo sem zaključil, da ne bo več dolgo. Zato sem se odpravil v Ljubljano in ga poiskal v njegovem stanovanju na Puharjevi ulici. Našel sem ga za pisalno mizo : „Vidite, ne morem mirovati, spet pišem.“ Prijazno me je poslušal, ko sem mu razložil namen svojega obiska. Obljubil mi je torej, da bo prišel k nam v Vipavo na srečanje s semeniščniki v nedeljo, 8. febr. 1970. Še je naročil, naj se fantje pripravijo, da ga bodo po predavanju sami kaj vprašali, ker rad odgovarja na vprašanja.

In vendar se to ni zgodilo. Zakaj ne ? 1. februarja sem dobil od Bevka pismo, da ne bo mogel v Vipavo, ker da bo od podobnih obiskov tiste dni preveč utrujen. Brž sem se odpravil vnovič v Ljubljano. Predlagal sem mu, naj preneša obisk na naslednjo nedeljo. Tedaj mi pa reče : „Veste, pravi vzrok je moja žena, ki me ne pusti k vam. Davorina, pridi sem in sama povej gospodu !“ Strme sem poslušal zdaj zeno : „Res je tako ! Jaz sem organizirana komunistka, mož pa ni komunist, veste. Smatram torej, da ni primeno, da bi šel mož predavat v vaše semenišče. S tem bi koristil katoliski cerkvi, škodil pa

stvari socializma."-Ko sem si opomogel od prvega začudenja, sem prosil za besedo : „Gospa, nocem se ctikati v vase družinske zadeve, vendar bi rad nekaj pojasnil. V veliki zmoti ste, če mišlite, da bi bil obisk pisatelja Bevka v našem semeniscu - neprijeten nasi socialisticni oblasti. Prav nasprotno ! Veckrat so nam razni predstavniki svetovali vec stika s svetom, s politicnimi in družbenimi forumi, ter z državnimi profesorji in solami. Nasa oblast zeli take stike in ravno zato sem naprosil tov. pisatelja naj pride v semenisce. Naj govori fantom kar koli : o literaturi, o NOB, o socializmu itd. Nasi fantje ga zeliyo videti in slisati." Bevk sam je pri tem pogovoru molcal. Žena mi je nato zatrdila, da bo vprasala za mene nje nekega visokega partijskega funkcionarja. Res mi je cez par dni ze pisala, kjer mi je v bistvu potrdila svoje prejsnje trditve. Koncala je nismo : „Bistvo stvari je v tem, da jaz ne pristanem, da bi moj moz sel predavat v vase semenisce."-Davorina Bevk.

Pisatelj sam pa je pripisal : „Njeno pismo sem vzel za pamflet, ki ga je napisal po ser. Prosim, da vzamete to na znanje in me opravcitate pred dijaki ! France Bevk."

Vsi ti spomini so mi rojili po glavi, ko sem se sredi mnozice pomikal za krsto rajnega pisatelja iz Nove Gorice proti Šolkanju. Bevk ni prisel med nase semeniscnike, pač pa je polovica nasih semeniscnikov prihitela na njegov pogreb. Prav je, da so videli in slisali kaj je pomenil Bevk primorskemu ljudstvu. Lepo se mi je zdelo da so nekateri semeniscniki pomagali nositi vence preč krsto. Upam tudi, da so se pridružili domačinom iz Zakojce, ki so za krsto prebirali rozni venec za pokojnikovo duso. Zelim se, da bi vsak semeniscnik postal nov Martin Cedermač !

-dr. Tone Požar -

Tvoj služabnik sem

Poklical si me...
Veš, Oče, začudil sem se.
Dobro vem, da nisem vreden te sreče,
a ti si mi dejal,
da mi jo kljub temu boš dal.
Grešil sem,
a ti si me s svojo rešilno krvjo
vseh grehov opral.
Pravzel si me.
Zapustil sem vse.
Tu sem zdaj, tvoj služabnik.
Pošlji me v svoj vinograd,
poslji me v polja,
kjer tvoje zrele klasje valovi.
Zdaj, Tvoj sem, Gospod,
pokaži mi pot...

- Zv -

Novorojeno Dete
naj vas blagoslovi in
da mir ter srečo v
Novem letu 1971

želi: uredniški odbor
ISKER

sedma uredništva

Končno so se Iskre prvič zaiskrile v tem solskem letu. V prejšnji številki smo tožili nad suso ces, da molcite. Zaceli ste pisati ne vsi, a kvantiteta ni odgovarjala kvaliteti. Veliko je bilo prispevkov, ki niso bili za objavo, ker so bili nekoliko naivni. Tuči pesmi smo precej dobili. Teh je se manj dobrih. Če je ustrezala oblika, ni ustrezala vsebina in obratno. Potrudite se, ne obupajte! Če ni uspeha prvič, bo mogoče drugič in če ne drugič, gotovo tretjič. Kar bo dobrega, se bo gotovo znašlo na matricah.

V tej številki smo obseg nekoliko povečali in upamo, da boste zadovoljni. Če vam ni vse, kritizirajte! Kajti zdrava kritika vedno koristi. Vsak naj pokaze čimveč zanimanja za VAS list in če dobi navdih, naj vzame pero v roke. Potrebna je dobra volja in optimizem. Za to številko je v načrtu prav kmalu druga. pričakujemo prispevkov!

Uredništvo

=====

I S K R E -glasilo slovenskih semeniščnikov v Vipavi. Leto III., stev. 1-2; 21. 12. 1970.
Nadov uredništva: Vipava 149, p. Vipava
Uredjajo: Jože Strzaj, Boris Bandelj, Ludvik Žarjan, Vid Furlan
Odgovorni svetovalec: dr. Tone Požar
Litovna oprema: Dominik Bizjak-Dinko
Matrice: Lojze Bajc
Razmnoženo v 125 izvodih
Tiska Cico & Com.
Rokopisov ne vračamo!
Cena 1,50 ND

=====